

Findes Skriftet, med Hensyn til hvilket Jus-
titsministeren har truffet disse Foranstaltning-
er, og som desuden allerede er kommet ud i
Publicum, ved den endelige Dom ikke at være
strafværdigt, saa faaer jo Bedkommende Grem-
plarerne tilbage, og det er altsaa kun en Ube-
hagelighed for Justitsministeren, og kan vist-
nok ogsaa være Ulempe for Bedkommende; men
det er af de Ulemper, som kunne være for-
bundne med enhver Myndigheds Udøvelse. Jeg
skal for Tiden ikke indlade mig paa de flere
mindre betydelige Qvæstioner, som de omhand-
lede Paragraffer kunne give Anledning til;
men, hvad jeg nu har udtalt, viser jo, i hvil-
ken Retning jeg vil stemme, naar Paragraffen
kommer til Afstemning.

Justitsministeren: De Bemærkninger,
som de sidste tvende ærede Talere have fremsat for
Thinget, ville for en stor Deel gjøre det over-
flødigt for mig at udtale mig om de Punkter,
som jeg ellers kunde have isinde at berøre.
Jeg skal idetmindste indskrænke mig til i langt
store Måde, end jeg ellers kunde have gjort,
at fremsætte de Bemærkninger, som jeg anseer
det for uundgaaeligt at gjøre. For det Første
troer jeg da ikke aldeles at kunne forbi-
gaae det Spørgsmaal, som er berørt af næs-
ten alle de Talere, der hidtil have udtalt sig,
om hvorvidt det kunde ansees fornødent, at
nærværende Lovudkast er fremkommet, og at det
fremmes. Det er naturligtvis for en stor Deel
afhængigt af Enhvers Anskuelse; men jeg troer
endogsaa, at den sidste ærede Taler, som dog
modsatte sig, eller troer fortrinnsvis at maatte
ønske, at dette Lovudkast ikke var fremkom-
met, at han har givet det bedste Beviis for
Nødvendigheden af, at det fremkom. Han har
nemlig ved sit eget Exempel klart godtgjort,
at der efter Forordningen af 27de September
1799 var Vaand paa Pressen, som alene kom
til at hvile paa den samvittighedsfulde For-
fatter, Vaand, som Dyrigheden ikke var istand
til at overholde, naar de blevne tilfidesatte af
den mindre samvittighedsfulde Mand. Jeg tør
vel spørge, om ikke netop dette indeholder det
allerklarest Beviis for Nødvendigheden af, at
en saadan Lovgivning blev afløst af en anden,
der kunde overholdes. Det er netop den store
Ulempe, som er forbunden med nærværende

Lovgivning, og som jeg da selv ikke saa ganske
sikkert har havt Leilighed til at prøve, nem-
lig, at Dyrigheden virkelig ikke er istand til
at overholde de Bestemmelser, der nu bestaae,
og paa den anden Side er det dog virkelig
hoist ubehageligt, hoist ubehageligt, at man skal
kunne see en Overtrædelse af Lovgivningen
foregaae for sine Dine, uden at man finder at
kunne faa den inddragen under den Straf, der
er foreskrevet i Lovgivningen. Jeg skal deref-
ter tillade mig at fremsætte nogle Bemærk-
ninger med Hensyn til det Afsnits enkelte Para-
graffer, som her foreligger. Forsaavidt det med
Hensyn til § 1 af en æret Landstingsmand
(G. B. Hansen) er foreslaaet, at Ordet
„berettiget“ maatte udgaae, da kan jeg dog ikke
Andet, end meget anbefale, at det maa blive
staaende. Det har vel ikke været anseet nød-
vendigt ved Lovudkastets Udarbejdelse, at for-
beholde det Ministerium, hvem Tilsynet med
Pressesforholdene er betroet, Udgivelsen af Be-
villinger til at anlægge Bogtrykkerier, og jeg
troer ogsaa, at Erfaring, og netop den Erfar-
ing, som den sidste ærede Landstingsmand,
der havde Ordet, hentydede paa, beviser, at
der ikke er nogen Nødvendighed for, at dette
Ministerium beholder Retten til at udstede disse
Bevillinger; thi i Frankrig, hvor denne Ret er
forbeholdt Regjeringen, og hvor der i Paris efter
de Dplysninger, som den ærede Rigsdagmand
meddeelte, kun er 80 Bogtrykkerier, der troer jeg
dog, at Pressesforholdene ikke have afgivet noget
Bidnesbyrd om, at denne Bevillingsret med-
fører nogen Fordeel, i Forhold til det andet
Land, der af den ærede Taler blev paaberaabt,
nemlig Norge, hvor Retten til at anlægge Bog-
trykkerier er fri. Men jeg kan dog ikke ansee
det for ønskeligt, at der skulde aldeles opgives
en Bestemmelse, som gjør det nødvendigt for
den, der vil anlægge et Bogtrykkerie, dog at
underkaste sig de sædvanlige Regler, som for-
dres for, at en Mand kan etablere sig. Vel
indeholder den Beslutning, at ville anlægge et
Bogtrykkeri, allerede i og for sig dog nogen
Garanti for, at denne Mand maa være i Be-
sidelse af nogle Midler; thi selve Bogtrykkeri-
næringen kan ikke udøves uden et temmelig
betydeligt Apparat, som altid dog udkræ-
ver en vis Bederhæftighed; men, dersom